

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

I. ÚS 614/2016-25

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 11. januára 2017 v senáte zloženom z predsedu Milana Ľalíka, zo sudkyne Marianny Mochnáčovej a sudcu Petra Brňáka prerokoval prijatú sťažnosť [REDACTED] zastúpenej advokátom JUDr. Ľubomírom Schweighoferom, Advokátska kancelária JUDr. Ľubomír Schweighofer, Šafárikovo námestie 2, Bratislava, vo veci namietaného porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Senica v konaní vedenom pod sp. zn. 5 C 95/2004 a takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo [REDACTED] podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Senica v konaní vedenom pod sp. zn. 5 C 95/2004 p o r u š e n é b o l o .

2. Okresnému súdu Senica p r i k a z u j e v konaní vedenom pod sp. zn. 5 C 95/2004 konať bez zbytočných prieťahov.

3. [REDACTED] priznáva finančné zadosťučinenie v sume 3 500 € (slovom tritisícpäťsto eur), ktoré je Okresný súd Senica povinný zaplatiť jej do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

4. Sťažnosti [REDACTED] vo zvyšnej časti nevyhovuje.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) uznesením č. k. I. ÚS 614/2016-10 z 5. októbra 2016 prijal sťažnosť [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namietala porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Okresného súdu Senica (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 5 C 95/2004 (ďalej aj „napadnuté konanie“).

2. Ide o konanie o náhradu škody (na zdraví), ktoré nie je ešte právoplatne skončené a celkovo trvá viac ako dvanásť rokov. V tejto veci boli až dvakrát zrušené rozsudky okresného súdu z 8. septembra 2008 a z 8. februára 2012 odvolacím súdom a v súčasnosti sa vec nachádza opäť na okresnom súde.

3. Po opísaní skutkového a právneho stavu veci sťažovateľka navrhla, aby ústavný súd vydal nález, ktorým vysloví porušenie jej základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, prikáže okresnému súdu konať bez zbytočných prietahov v napadnutom konaní a prizná jej finančné zadosťučinenie v sume 10 000 €. Svoju žiadosť odôvodňuje „*právnou neistotou, ktorej je dlhodobo vystavená*“ a tým, že okresný súd jej svojím postupom spôsobuje materiálnu ujmu (spočívajúcu v nevyhnutnosti vynakladania finančných prostriedkov na právne zastúpenie) a nemateriálnu ujmu v tom, že táto udalosť je jej neustále pripomínaná a aj po uplynutí viacerých rokov od útoku psa nemôže túto vec uzavrieť.

4. Na základe výzvy ústavného súdu sa k predmetnej veci vyjadrila podpredsedníčka okresného súdu podaním sp. zn. Spr. 1658/16 z 20. októbra 2016, v ktorom okrem iného uviedla: „*Nahliadnutím do predmetného spisu som zistila, že sťažnosť na prietahy v konaní je čiastočne opodstatnená. Vo veci vznikli síce prietahy v konaní zo strany súdu, ale nie v takom rozsahu, ako uvádza sťažovateľka. Vec nie je skončená aj z objektívnych príčin zo strany sťažovateľky. Dlhšie časové obdobie sa zdržiavala s rodičmi v zahraničí, pričom súdu nebola oznámená adresa pobytu, neskôr ako plnoletá sa nedostavila na pojednávanie vôbec. Právny zástupca niekoľkokrát žiadal zmenu termínu pojednávania aj niekoľko mesiacov z dôvodu pobytu navrhovateľky v zahraničí.*

Z chronológie úkonov je zrejmé, že prietah v konaní vznikol od nápadu veci do prvého procesného úkonu, keďže návrh bol neúplný a nepresný. Zákonní zástupcovia navrhovateľky návrh v stanovenej lehote nedoplnili. preto súd podanie odmietol. Uznesenie sa nepodarilo doručiť zákonným zástupcom navrhovateľky z dôvodu dlhodobého pobytu v zahraničí. Konanie sa začalo až 23.11.2006 doplnením návrhu s doručenou plnou mocou. Uznesenie o odmietnutí bolo zrušené a vo veci bol vydaný platobný rozkaz, ktorý právny zástupca navrhovateľky prevzal dňa 21.2.2007, proti ktorému podali odporcovia odpor. Čiže od nápadu veci do vytýčenia pojednávania boli vykonané procesné úkony a nie je pravdou, že súd v tejto veci nekonal. Vzhľadom na dlhodobý pobyt navrhovateľky s rodičmi v Pekingu, boli vykonané ďalšie procesné úkony na zistenie adresy maloletej.

28.9.2007 právny zástupca žiadal vytýčenie pojednávania na január - február 2007. Dňa 1.10.2007 bolo pojednávanie odročené. Dňa 14.1.2008 právny zástupca navrhovateľ oznámil, že predpokladaný termín návratu je v letných mesiacoch 2008. Dňa 25.6.2008 bolo vytýčené pojednávanie na 4.7.2008, na ktorom boli vypočutí všetci účastníci, aj ich právni zástupcovia, a pojednávanie bolo odročené na pevný termín na 8.9.2008 za účelom vypočutia navrhnutých svedkov, ktorých adresy budú oznámené. Na pojednávaní dňa 8.9.2008 po vypočutí svedkov súd vyhlásil rozsudok, ktorým súd návrh maloletej navrhovateľky zamietol. Proti rozsudku bolo podané odvolanie, spis bol predložený Krajskému súdu v Trnave. Spis bol s uznesením o zrušení veci doručený súdu dňa 19.11.2009. Tu vznikol trojmesačný prietah pri doručení II. st. rozhodnutia a ďalšími procesnými úkonmi. Po oznámení navrhnutých dôkazov dňa 9.4.2010 bol vytýčený dňa 11.5.2010 termín pojednávania na 9.6.2010. Dňa 20.5.2010 právny zástupca

navrhovateľov žiadal odročiť pojednávanie na september 2010, súd vyhovel žiadosti a odročil pojednávanie na 8.9.2010. Dňa 6.9.2010 bol podaný návrh na zmenu petitu žaloby. V stanovenej lehote boli vykonané procesné úkony na povolenie zmeny petitu žaloby, aj o oprave petitu a rozhodnutie o pripustení vstupu poisťovne do konania. Od do 2.1.2012, kedy bol vytýčený termín pojednávania vznikol prietah na strane súdu 5 mesiacov. Dňa 8.2.2012 bol vyhlásený rozsudok, proti ktorému podala navrhovateľia odvolanie. Po vykonaní procesných úkonov spojených s doručovaním a zisťovaním plnej moci právnych zástupcov navrhovateľky, v ktorých nevznikli prietahy, bol spis predložený na rozhodnutie o odvolaní Krajskému súdu v Trnave. Dňa 27.1.2014 bol spis vrátený Okresnému súdu Senica s uznesením o zrušení I. st. rozsudku. Po vyjadreniach a navrhnutých dôkazoch bol vytýčený termín pojednávania dňa 4.7.2014 na 10.9.2014, toto pojednávanie bolo odročené na pevný termín na 20.10.2014. Na tomto pojednávaní bolo navrhnuté znalecké dokazovanie. Od tohto obdobia boli vykonané všetky úkony v stanovenej lehote, uvedené v chronológii úkonov.

Chronológia úkonov vo veci OS Senica sp. zn. 5C 95/2004 (úkony od októbra 2014, pozn.)

12.11.2014 žiadosť právneho zástupcu navrhovateľky o predĺženie lehoty na zaslanie požadovaných otázok (neboli zaslané vôbec)

12.1.2015 doručené návrhy odporcov na doplnenie dokazovania

13.4.2005 uznesenie o ustanovení znalca, výzva na úhradu preddavkov

20.4.2015 odmietnutie výkonu znaleckej činnosti znalcom

7.5.2015 odvolanie navrhovateľky voči uzneseniu v časti platenia preddavku na znalecké dokazovanie

9.6.2015 uznesenie o ustanovení ďalšieho znalca

26.8.2015 podaný znalecký posudok

16.9.2015 zaslaný znalecký posudok účastníkom konania, uznesenie o priznaní znalečného

12.11.2015 vyjadrenie vedľajšieho účastníka k znaleckému posudku

25.11.2015 vyjadrenie odporcov k znaleckému posudku....

14.12.2015 ospravedlnenie a vyjadrenie znalca [redacted] [redacted] [redacted]
(vyčiarknutie)...

8.4.2016 doručené vyjadrenie navrhovateľky k znaleckému posudku

19.4.2016 pojednávanie po výsluchu znalca odročené na 7.6.2016 s tým, že bude volaná navrhovateľka, a svedkyňa pod hrozbou uloženia poriadkovej pokuty

25.5.2016 ospravedlnenie svedkyne a práv. zást. odporcu

6.6.2016 ospravedlnenie práv. zást. navrhovateľky na pojednávaní 7.6.2016

7.6.2016 žiadosť práv. zást. odporcu o odročenie pojednávania a oznámenie, že v dňoch 16.10. - 7.11.2016 a 10.9. - 19.9.2016 sa nemôže on, ani odporcovia zúčastniť pojednávania

7.6.2016 súd odročil pojednávanie na 4.10.2016 s tým, že budú volaní všetci právni zástupcovia, znalkyňa doručí súdu doklady, z ktorých je preukázateľné, že dňa 7.6.2016 absolvovala plánovanú dovolenku, bude volaný ďalší svedok

4.10.2016 nedostavila sa znalkyňa, doručenie mala riadne vykázané, neospravedlnila sa, nedostavila sa žalobkyňa, pojednávanie odročené na 15.11.2016 (okresný súd vykonal dokazovanie a pojednávanie odročil na 25. január 2017, pozn.)

10.10.2016 bola znalkyni uložená poriadková pokuta.“

Procesné úkony okresného súdu, ktoré sú uvedené vo vyjadrení okresného súdu, považoval ústavný súd za preukázané, pretože sa zhodujú s jeho zisteniami a vyplývajú zo súdneho spisu okresného súdu predloženého na nahliadnutie 23. novembra 2016.

6. K vyjadreniu okresného súdu právny zástupca sťažovateľky stanovisko nezaujal.

7. Ústavný súd so súhlasom účastníkov konania podľa § 30 ods. 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) vo veci sťažnosti sťažovateľa upustil od ústneho pojednávania, pretože po oboznámení sa s ich stanoviskami k opodstatnenosti sťažnosti dospel k názoru, že od tohto pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci.

II.

8. Ústavný súd podľa čl. 127 ods. 1 ústavy rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah. Ak porušenie práv alebo slobôd podľa odseku 1 vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal. Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadosťučinenie.

9. Sťažovateľka sa svojou sťažnosťou domáhala vyslovenia porušenia základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy postupom okresného súdu v napadnutom konaní.

10. Ústavný súd pri rozhodovaní o sťažnostiach namietajúcich porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy vychádza zo svojej ustálenej judikatúry, v súlade s ktorou „Účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu. Samotným prerokovaním veci na súde sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstraňuje. K stavu právnej istoty dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iným zákonom predvídaným spôsobom, ktorý znamená nastolenie právnej istoty inak ako právoplatným rozhodnutím súdu.“ (m. m. IV. ÚS 221/04).

11. Základnou povinnosťou súdu a sudcu je preto zabezpečiť taký procesný postup v súdnom konaní, ktorý čo najskôr odstráni stav právnej neistoty, kvôli ktorému sa účastník obrátil na súd so žiadosťou o jeho rozhodnutie. Táto povinnosť súdu a sudcu vychádzala predtým z niektorých ustanovení Občianskeho súdneho poriadku, a to § 6, § 100 ods. 1,

§ 117 ods. 1 a § 119 ods. 1, ktorý platil do 30. júna 2016, a v súčasnosti vychádza najmä zo zásady vyplývajúcej z čl. 17 a § 157 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len CSP“). V zmysle čl. 17 CSP „súd postupuje v konaní tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá, predchádza zbytočným priet'ahom, koná hospodárne a bez zbytočného a neprimeraného zaťažovania strán sporu a iných osôb“ a v zmysle § 157 ods. 1 CSP „súd postupuje v konaní tak, aby sa mohlo rozhodnúť rýchlo a hospodárne, spravidla na jedinom pojednávaní s prihliadnutím na povahu konania“.

12. Pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní došlo k zbytočným priet'ahom, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (III. ÚS 111/02, IV. ÚS 74/02, III. ÚS 142/03) zohľadňuje tri základné kritériá, ktorými sú právna a faktická zložitosť veci, o ktorej súd rozhoduje (1), správanie účastníka súdneho konania (2) a postup samotného súdu (3). V súlade s judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva v rámci prvého kritéria ústavný súd prihliada aj na predmet sporu (povahu veci) v posudzovanom konaní a jeho význam pre sťažovateľa (I. ÚS 19/00, II. ÚS 32/02). Podľa uvedených kritérií posudzoval ústavný súd aj sťažnosť sťažovateľky.

13.1 Pokiaľ ide o kritérium zložitost' veci, ústavný súd konštatuje, že predmetom napadnutého konania je rozhodovanie o návrhu na náhradu škody v sume 846 390 Sk (z titulu bolestného a sťaženia spoločenského uplatnenia, pozn.). Ku škode malo dôjsť ešte v roku 2000, keď sťažovateľku ako maloletú pohryzol do tváre a ľavého ramena doberman chovaný rodinou odporcov v prvom a druhom rade. Sťažovateľka musela podstúpiť operačný zákrok v celkovej anestézii a ostali jej po operácii veľké a viditeľné jazvy a taktiež bolo zasiahnuté do jej psychického vývoja, pretože prežívala v ďalšom období života z tejto udalosti traumy a stres. Ide o vec, kde sa predpokladá osobitná pozornosť venovaná efektívnemu a rýchlemu postupu súdu, aby bol naplnený účel súdneho konania (obdobne I. ÚS 527/2012, I. ÚS 508/2015).

Podľa názoru ústavného súdu i napriek skutočnosti, že v danom prípade možno vzhľadom na nutnosť vykonania znaleckého dokazovania, ako i kontrolného znaleckého dokazovania považovať napadnuté konanie po vecnej stránke za zložitejšie, na druhej strane

ide o druh konania, ktorého metodika postupu je upravená tak v hmotnoprávných predpisoch, ako aj v procesných predpisoch a v prípade ktorého súdy disponujú dostatkom stabilizovanej a rozsiahlej judikatúry. Na prípadnú právnu alebo skutkovú zložitosť nepoukázal vo svojom vyjadrení k sťažnosti ani okresný súd.

13.2 Pri hodnotení podľa ďalšieho kritéria – správania sťažovateľky v predmetnom konaní po preskúmaní spisu ústavný súd zistil, že sťažovateľka, resp. jej zástupcovia svojim správaním čiastočne prispeli k predĺženiu tohto konania, pretože sa nezúčastnili niektorých pojednávaní (napr. 8. septembra 2008 bez ospravedlnenia aj napriek tomu, že boli o termíne riadne vyrozumení na pojednávaní 4. júla 2008). V priebehu konania neoznámili zmenu adresy pobytu v zahraničí – právny zástupca ešte 19. septembra 2007 nemal vedomosť o pobyte (sťažovateľka a jej zákonný zástupca sa s rodinou zdržiavali dlhšie na čínskom veľvyslanectve v Pekingu, pozn.), pretože komunikovali len mailom – pozri úradný záznam č. 1. 56 v spise). Z toho dôvodu okresný súd zrušil termín pojednávania určený na 1. október 2007 a presunul pojednávanie až na 4. júl 2008. Sťažovateľka tiež podala (v zastúpení zákonného zástupcu) neúplný a nepresný návrh, preto bola vyzvaná na jeho doplnenie, ale v stanovenej lehote tieto nedostatky neodstránila (zákonný zástupca sťažovateľky výzvu prevzal 4. marca 2006 a sťažnosť riadne doplnil jej právny zástupca podaním z 24. marca 2006 doručeným okresnému súdu až 24. novembra 2006 (č. 1. 37 a nasl.)). Neskôr svoj návrh (zmenu návrhu) v časti zaplata sumy 39 321,85 € zobrala späť, žiadala konanie zastaviť a trvala na svojom pôvodnom návrhu. Doterajšia dĺžka konania však z pohľadu nečinnosti a najmä neefektívnej činnosti okresného súdu nebola výraznejším spôsobom ovplyvnená správaním sťažovateľky, ktorá, i keď sa nachádzala v zahraničí, neskôr ako plnoletá súhlasila, aby okresný súd pojednával v jej neprítomnosti.

13.3 Pri hodnotení tretieho kritéria ústavný súd konštatuje, že súdne konanie sa začalo podaním žaloby v júli 2004. Napriek tomu, že okresný súd nariad'oval súdne pojednávanie, vykonával úkony spojené s prerokovaním veci, zabezpečoval listinné dôkazy, pribral do konania viacerých znalcov a podobne, jeho konanie je poznačené najmä neefektívnosťou a nesústreďenosťou. Potvrďuje to skutočnosť, že dva jeho rozsudky

z 8. septembra 2008 a z 8. februára 2012 boli odvolacím súdom zrušené a vec mu bola vrátená na ďalšie konanie (pozri bod 2). V prvom prípade pre nedostatočne zistený skutkový stav (nevykonanie dôkazov) a nesprávne právne posúdenie veci a v druhom prípade aj pre chýbajúce odôvodnenie rozsudku okresného súdu vo vzťahu k otázkam, či vznesenie námietky premlčania v danej veci neodporuje dobrým mravom, alebo k požiadavke splnenia povinností uložených mu zrušujúcim uznesením Krajského súdu v Trnave zo 6. októbra 2009 (podrobnejšie na č. I. 280 a č. I. 281 v spise).

Konanie vedené okresným súdom do času rozhodovania ústavného súdu trvá viac ako 12 rokov a táto celková doba, počas ktorej vec sťažovateľky (bod 13.1) nie je právoplatne skončená, sama osebe osvedčuje dôvodnosť podanej sťažnosti. Dokonca ústavný súd zistil aj dve obdobia nečinnosti, prvé v trvaní 20 mesiacov (priznal to aj okresný súd) od nápadu veci 1. júla 2014 až do 1. marca 2006, druhé v trvaní 14 mesiacov (hoci sa na priedňoch priamo nepodieľal okresný súd – spočívalo v tom, že vec bola vrátená z odvolacieho súdu okresnému súdu až 27. januára 2014, i keď vo veci bolo rozhodnuté už 30. októbra 2012, pozn.). Z chronológie úkonov a spisu je tiež zrejmé, že menšie a opakované zbytočné priedňahy v konaní vznikli aj neskôr, ako to uvádza okresný súd v bode 4. Takisto okresný súd na pojednávanie 10. apríla 2006, na ktorom bolo podanie sťažovateľky odmietnuté, účastníkov konania ani vôbec nepredvolal. Prvé relevantné pojednávanie sa tak uskutočnilo až po štyroch rokoch 4. júla 2008, na ktorom okresný súd vypočul zákonného zástupcu sťažovateľky, ju samotnú vtedy ako maloletú a tiež odporcov v prvom a druhom rade, čo nemožno tiež akceptovať.

14. V tejto súvislosti ústavný súd poukazuje na svoju doterajšiu judikatúru, podľa ktorej k zbytočným priedňahom v súdnom konaní nemusí dochádzať len nekonaním príslušného súdu, ale aj takou jeho činnosťou, ktorá nesmeruje k odstráneniu právnej neistoty účastníkov súdneho konania (strán sporu). Aj neefektívna činnosť štátneho orgánu (všeobecného súdu) môže zapríčiniť porušenie ústavou zaručeného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priedňahov, ak činnosť štátneho orgánu nesmerovala k odstráneniu právnej neistoty týkajúcej sa tých práv, kvôli ktorým sa sťažovateľ obrátil na štátny orgán,

aby o jeho veci rozhodol (napr. IV. ÚS 164/03, IV. ÚS 121/04, IV. ÚS 267/04, IV. ÚS 380/08, I. ÚS 158/2010).

15. Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd dospel k názoru, že doterajším postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 5 C 95/2004 došlo k zbytočným priet'ahom, a tým aj k porušeniu základného práva s'ťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (výrok tohto rozhodnutia v bode 1).

16. Ústavný súd zároveň prikázal okresnému súdu podľa čl. 127 ods. 2 ústavy a podľa čl. 56 ods. 3 písm. a) zákona o ústavnom súde konať vo veci vedenej pod sp. zn. 5 C 95/2004 bez zbytočných priet'ahov, lebo konanie nie je dosiaľ právoplatne skončené (bod 2 výroku tohto rozhodnutia).

17. Podľa § 50 ods. 3 zákona o ústavnom súde ak sa s'ťažovateľ domáha primeraného finančného zadosťučinenia, musí uviesť rozsah, ktorý požaduje, a z akých dôvodov sa ho domáha. Podľa § 56 ods. 5 zákona o ústavnom súde ak ústavný súd rozhodne o priznaní primeraného finančného zadosťučinenia, orgán, ktorý základné právo alebo slobodu porušil, je povinný ho vyplatiť s'ťažovateľovi do dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia ústavného súdu.

18. S'ťažovateľka žiadala aj o priznanie finančného zadosťučinenia v sume 10 000 € od okresného súdu, túto žiadosť odvíja od skutočností uvedených v bode 3.

19. Cieľom primeraného finančného zadosťučinenia je dovŕšenie ochrany porušeného základného práva v prípadoch, v ktorých sa zistilo, že k porušeniu došlo spôsobom, ktorý vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany, nielen deklaráciu porušenia, prípadne príkaz na ďalšie konanie bez porušovania základného práva (IV. ÚS 210/04).

20. Podľa názoru ústavného súdu v tomto prípade prichádza do úvahy aj priznanie finančného zadosťučinenia, ale nie v takej sume, ktorú požadovala s'ťažovateľka.

V okolnostiach danej veci (hodnotenie troch kritérií a podiel sťažovateľky – pozri body 13.1 až 13.3), ústavný súd považoval za primerané priznať jej finančné zadost'učinenie v sume 3 500 € (výrok tohto rozhodnutia v bode 3).

21. Ústavný súd nevyhovel v súlade s čl. 127 ods. 2 ústavy a § 56 ods. 4 zákona o ústavnom súde časti sťažnosti, v ktorej sťažovateľka žiadala priznať finančné zadost'učinenie vo výške 10 000 €. Z uvedených dôvodov ústavný súd v tejto časti rozhodol tak, ako to je uvedené v bode 4 výroku tohto rozhodnutia.

22. Ústavný súd o trovách konania nerozhodoval, pretože ich sťažovateľka nežiadala.

23. Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nie je prípustný opravný prostriedok, toto rozhodnutie nadobúda právoplatnosť dňom jeho doručenia účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok; to neplatí, ak rozhodnutím orgánu medzinárodnej organizácie zriadeného na uplatňovanie medzinárodnej zmluvy, ktorou je Slovenská republika viazaná, vznikne Slovenskej republike povinnosť v konaní pred ústavným súdom znovu preskúmať už prijaté rozhodnutie ústavného súdu (čl. 133 ústavy).

V Košiciach 11. januára 2017